

Nr 298.

Av herr **Lindberg** i Stockholm, *angående vissa ändringar i gällande mönstringsförfordningar.*

I Kungl. Maj:ts förfordning angående sjömanshusen i riket samt sjöfolks på- och avmönstring m. m. stadgas bl. a. i § 35, mom. 1 b, att besättningen, befälhavaren däri inberäknad, består till minst två tredjedelar av svenska undersåtar. Denna bestämmelse är avsedd att tillämpas vid påmönstring inom riket. Vid påmönstring utom riket stadgas samma förfordning:

»Vid påmönstring utom riket av sjöfolk å svenskt fartyg skall, där se ske kan, iakttagas vad i mom. 1 sägs. Om härför möter hinder eller synnerlig olägenhet, erfordras ej, att besättningen består till minst två tredjedelar av svenska undersåtar eller att svensk man av besättningen är inskriven vid svenskt sjömanshus och innehar giltig sjöfartsbok.»

Under senare år har det knappast icke inträffat något fall där man i svensk hamn inmönstrat utländsk besättning till så stor del som en tredjedel, men det har inträffat att fartyg ankommit till svensk hamn med ett sådant antal ombord. För att åstadkomma en förbättring av detta förhållande är det nödvändigt, att införa andra bestämmelser för mönstringar i utländska hamnar. Samtidigt härmed måste bestämmelserna för mönstringar i svenska hamnar undergå en revision.

Under senare tid har det ofta klagats över att svenska fartyg, som ofta verkställa på- och avmönstringar i utländska hamnar, med förkärlek använda sig av utländsk arbetskraft. Även om det på vederbörande plats finnes god tillgång på svenskt sjöfolk, undviker man dessa och anställer andra nationers medborgare i stället. I utländska fartyg går man tillväga på ett rakt motsatt sätt. Om exempelvis ett norskt fartyg skall komplettera sin besättning i en utländsk hamn söker det först och främst sjömän av norsk nationalitet. Finnes icke sådan att tillgå, då anställes annan nations sjöman. I regel avmönstras också från norska fartyg utländska undersåtar då besök i hemlandet sker. Sådant är förhållandet för en hel del nationer. I Sverige däremot avmönstras utländska besättningar endast om deras antal överstiger en tredjedel och om komplettering av besättningen skall företagas.

I de svenska segelfartygen eller segelfartyg med hjälpmaskin påträffas ofta danska besättningar. Dessa fartyg, som gå i fraktfart på Östersjöhamnarna, byta ofta besättning i exempelvis danska hamnar. Givetvis inträffar det att besättningar inmönstras även i andra Östersjöhamnar, men största flertalet kompletteringar torde ske i dansk hamn.

Då det nu råder stor arbetslöshet bland svenskt sjöfolk, är det av vikt att åt dessa bevara alla de arbetstillfällen, som äro möjliga. Man kan säkerligen också,

i vad det gäller ovan relaterade förhållanden, skapa fram ett bättre förhållande utan att sjöfartsnäringen därigenom tager skada.

På grund av vad ovan anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t påfordra sådan ändring av gällande mönstringsförordningar, att dels vid mönstring i Sverige besättningen skall vara svensk, samt att vid mönstring i utlandet besättningen, befälhavare och övrigt befäl därvid oräknat, skall utgöras av minst tre fjärdedelar svenska undersåtar, men, om svenskt sjöfolk icke finnes att tillgå, denna regel icke behöver tillämpas.

Stockholm den 21 januari 1933.

Carl Lindberg

i Stockholm.
